

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010003
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2320010003.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného Q. K., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 12. februára 2020, č. k. 31T/1/2020-150, na verejnom zasadnutí konanom 25. augusta 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného Q. K. zamieťa.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len okresný súd) z 12. februára 2020, č. k. 31T/1/2020-150, bol Q. K. (ďalej len obžalovaný) uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona na tom skutkom základe, že v období od presne nezisteného času približne v roku 2015 do 05.03.2018, kedy bol vzatý do väzby, v rodinnom dome v C. N. M. č. XX opakovane bil svoju matku D. K., nar. XX.XX.XXXX, čím jej spôsobil rany, vulgárne jej nadával, ponižoval ju, vyhrážal sa jej, čo u nej viedlo k rozvinutiu úzkostno-depresívnej symptomatiky a k zajakávaniu reči pri spomienkach na obžalovaného.

Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 208 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 42 odsek 1 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písmeno l), § 37 písmeno m) a § 41 odsek 2 Trestného zákona, na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/74/2018 z 9. júla 2018, právoplatný 18. júla 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku skonštatoval, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní realizoval vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal, preto vykonal dokazovanie len čo do výroku o treste. Následne okresný súd v odôvodnení zrekapituloval výsledky dokazovania.

Samotný výrok o treste okresný súd odôvodnil tým, že obžalovanému bolo potrebné uložiť súhrnný trest podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona, nakoľko súdený trestný čin spáchal skôr, ako mu bol 9. júla 2018 doručený trestný rozkaz Okresného súdu Galanta z 9. júla 2018, sp. zn. 1T/74/2018. Súhrnný trest sa mu teda ukladal za spáchanie 2 prečinov a 1 zločinu v zákonnej sadzbe za trestný čin z nich najprísnejšie trestný, ktorým je zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 Trestného zákona s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody od 3 rokov do 8 rokov. Okresný súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, že sa priznal k spáchaniu trestných činov a úprimne ich oľutoval a jednu priťažujúcu okolnosť, že už bol za trestný čin v minulosti odsúdený. Okolnosť, že spáchal viac trestných činov, neposúdil okresný súd ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, ale ako okolnosť podmieňujúcu zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona o jednu tretinu, t. j. na 10 rokov a 8 mesiacov.

K druhu trestu okresný súd uviedol, že v zmysle ust. § 42 odsek 2 Trestného zákona musel obžalovanému uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko tento druh trestu mu bol uložený už skorším rozhodnutím a súhrnný trest nesmie byť miernejší, ako trest uložený skorším rozhodnutím. Pokiaľ ide o výmeru trestu, okresný súd obžalovanému uložil trest v strede trestnej sadzby, ktorý podľa jeho názoru zodpovedá závažnosti jeho konania, jeho trestnej minulosti, možnosti ochrany poškodenej, počas ktorého bude mať páchatel dost' času uvedomiť si závažnosť svojho konania a odvyknúť si od alkoholu. Okresný súd zdôraznil, že obžalovaný nie je v násilnej trestnej činnosti žiadnym nováčikom a dopúšťa sa jej voči svojej matke dlhodobo, napriek viacerým odsúdeniam.

Obžalovaného na výkon uloženého trestu okresný súd zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia s odôvodnením, že v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor vzdal práva na podanie odvolania, no obžalovaný zahlásil do zápisnice odvolanie.

Odvolanie odôvodnil osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 2. marca 2020. Uviedol, že odvolanie podáva čo do výroku o treste rozsudku, nakoľko sa s týmto výrokom nestotožňuje. Poukázal na to, že v priebehu celého prípravného konania s orgánmi činnými v trestnom konaní spolupracoval, skutok nepoprel, vinu priznal a svoje konanie oľutoval. Okresný súd podľa neho postupoval správne, keď mu ukladal súhrnný trest, avšak tento určil v nesprávnej výmere, lebo uložený trest má skôr charakter ďalšieho ako súhrnného trestu, keďže pôvodný rozsudok mu stanovil trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace a dolná hranica trestu za súdený zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona sú len 3 roky. Z uvedeného dôvodu trest vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov považuje za neprimerane vysoký a poukázal na to, že ku spáchaniu všetkých troch skutkov došlo prakticky v rovnakom čase, ktorá skutočnosť mala byť podľa neho taktiež zohľadnená pri ukladaní trestu. Ďalej namietal, že mu súd zohľadnil ako priťažujúcu okolnosť, že už bol v minulosti odsúdený, avšak obžalovaný zdôraznil, že v posledných 10 rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin. Obžalovaný sa domnieva, že trest odňatia slobody v nižšej výmere by rovnako dosiahol svoj spoločenský účel a zodpovedal by rovnako závažnosti jeho konania.

V konečnom návrhu žiadal, aby Krajský súd v Trnave zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste podľa § 321 odsek 1 písmeno e) Trestného poriadku a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 13. mája 2020.

Za účelom prejednanja odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 25. augusta 2020. Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry, obžalovaného, jeho obhajcu JUDr. Rudolfa Blazseka a poškodenej. Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Poškodená uviedla, že odkedy jej obžalovaný spôsobil zranenie, tak nevie chodiť a je z nej kalika. Obhajca obžalovaného navrhol odvolaniu vyhovieť a rozhodnúť v zmysle návrhu obsiahnutého v písomnom odôvodnení odvolania. Obžalovaný v rámci konečného návrhu nič neuviedol.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1, odsek 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 odsek 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok a zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonom stanovenej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Následne s poukazom na ust. § 317 odsek 1 Trestného poriadku krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, krajský súd žiadne pochybenia nezistil. Zo zápisnice z hlavného pojednávania vyplýva, že okresný súd vykonal dokazovanie procesne správne a v rozsahu dostatočnom na rozhodnutie. V tomto smere nakoniec žiadne odvolacie námietky neboli. Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, krajský súd považuje za potrebné na úvod pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a

nežiadauce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 odsek 4 Trestného zákona prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, okresný súd dospel k správne právnomu záveru, že obžalovanému je potrebné ukladať súhrnný trest podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona, keďže súdnej trestnej činnosti sa dopustil skôr, ako mu bol 9. júla 2018 doručený trestný rozkaz (s účinkami vyhlásenia prvého odsudzujúceho rozsudku) vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/74/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 18. júla 2018.

Vzhľadom na to, že skorším trestným rozkazom bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, správne okresný súd v tomto konkrétnom prípade obžalovanému ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody, keďže z ust. § 42 odsek 2 Trestného zákona expresis verbis vyplýva, že súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozhodnutím.

Pokiaľ ide o pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného, okresný súd toto správne skúmal, avšak výsledný pomer ustálil nesprávne ako vyrovnaný (1:1), hoci mal u obžalovaného správne zistiť prevahu priťažujúcich okolností (0:1).

Totížto pri ukladaní trestu za viac trestných činov (či už úhrnného alebo súhrnného) platí, že okresným súdom obžalovanému priznaná poľahčujúca okolnosť v podobe priznania sa a úprimného oľutovania trestného činu (§ 36 písmeno l) Trestného zákona) sa musí vzťahovať na všetky zbiehajúce sa trestné činy, za ktoré je ukladaný jeden súhrnný trest. Pritom z výroku o treste skoršieho trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/74/2018 z 9. júla 2018, právoplatného 18. júla 2018, ktorý sa v rámci ukladania súhrnného trestu ruší, je evidentne zrejmé, že obžalovanému nebola priznaná žiadna poľahčujúca okolnosť. Pri posudzovaní tejto otázky pritom bolo nevyhnutné z právoplatného trestného rozkazu vychádzať.

Správne mal preto okresný súd u obžalovaného konštatovať existenciu len jednej priťažujúcej okolnosti a síce, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený, keďže ako správne uviedol okresný súd, priťažujúcu okolnosť v podobe spáchania viacerých trestných činov obžalovaným (§ 37 písmeno h) Trestného zákona) nebolo možné aplikovať z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, v dôsledku čoho bolo potrebné ukladať súhrnný trest s použitím tzv. asperačnej zásady podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona. Inak povedané, išlo by o dvojité pričítanie tej istej okolnosti v rozpore s ust. § 38 odsek 1 Trestného zákona.

Avšak vyššie uvedené pochybenie okresného súdu nebolo možné napraviť, nakoľko odvolanie bolo v tomto prípade podané len v prospech obžalovaného, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k zmene napadnutého rozsudku v jeho neprospech (§ 322 odsek 3 Trestného poriadku).

Ak teda bol za danej situácie ukladaný obžalovanému trest odňatia slobody s použitím ust. § 38 odsek 2 Trestného zákona v rámci celého rozpätia zákonom ustanovenej trestnej sadzby, upravenej v dôsledku aplikácie ust. § 41 odsek 2 Trestného zákona zvýšením hornej hranice o jednu tretinu (t. j. v rozpätí od 3 rokov do 10 rokov a 8 mesiacov), tak išlo v konečnom dôsledku o postup v prospech obžalovaného.

Pokiaľ ide samotnú výšku uloženého trestu, obžalovanému vymeraný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov v situácii, keď obžalovaný už bol opakovane súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť a voči poškodenej ako blízkej osobe - matke sa trestnej činnosti dopúšťal opakovane, vzhľadom aj na jeho osobné pomery, keď podľa záverov posudku ide o pijana alkoholu s častými stavmi prostej opitosti, počas ktorej sa voči nej správal brachiálne agresívne, vzhľadom aj na následky jeho trestnej činnosti v podobe psychickej ujmy na zdraví poškodenej, ktorá v čase vyšetrenia znalcom stále trpela úzkostno-depresívnym syndrómom v podobe akútnej stresovej poruchy v dôsledku strachu z návratu obžalovaného a možného uskutočnenia jeho vyhrážok (znalec nevedel uviesť, či a kedy táto porucha odoznie - pozn. súdu), je aj podľa názoru krajského súdu trestom primeraný, spravodlivý, zodpovedajúci potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie, ktorý bude

dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu tak, ako ho má na mysli Trestný zákon. Zároveň takýto trest dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaného.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal, že sa trestných činov voči poškodenej dopustil „prakticky v rovnakom čase, čo by malo byť zohľadnené“, nejde o skutočnosť zohľadniteľnú v jeho prospech ako sa mylne domnieva. Podľa názoru krajského súdu jednak nejde o „prakticky rovnaký čas“, no faktom je, že časové odstupy medzi trestnými činmi, ktoré smerovali voči poškodenej, boli pomerne krátke (rádovo mesiace), čo ale naopak podľa názoru krajského súdu zvyšuje závažnosť konania obžalovaného a súčasne je to jedna z okolností, ktorá u neho odôvodňovala uloženie prísnejšieho trestu.

K odvolacej námietke obžalovaného, že za posledných 10 rokov nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, čím zrejme namietal, aby súdy na jeho predchádzajúce odsúdenia neprihliadali, tak tento argument nepovažoval krajský súd za dôvodný. Obžalovaný bol pred spáchaním zbíhajúcich sa trestných činov až sedemkrát súdne trestaný a hoci má niektoré odsúdenia toho času už zahladené, tak napr. odsúdenie za násilnú trestnú činnosť (vec Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/262/2017) zahladené nemal, preto mu správne okresný súd túto prirážajúcu okolnosť priznal.

Na dôvažok možno dodať, že zahladením odsúdenia alebo zákonnou fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel trestný čin spáchal (R 71/1975). Fikcia zahladenia odsúdenia nebráni tomu, aby súd pri hodnotení možnosti nápravy páchatela prihliadol na skutočnosť, že páchatel už v minulosti spáchal trestný čin, a z tejto skutočnosti vyvodil príslušné závery z hľadiska sklonu páchatela k trestnej činnosti a jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom, možnosti jeho nápravy a pod. Závažnosť tejto skutočnosti je však zásadne menšia ako závažnosť skutočnosti, že páchatel už bol odsúdený (R 10/1974).

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní nepriamo namietal, že v prípade zrealizovania vyhlásenia o vine pred súdom očakával aj aplikáciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno n) Trestného zákona, k tomu krajský súd uvádza, že samotné vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní neznamena automaticky aplikovanie tejto poľahčujúcej okolnosti. Na jej priznanie sa vyžaduje, aby páchatel aktívnym konaním napomáhal orgánom činným v trestnom konaní a súdu objasniť všetky predtým neznáme detaily svojej trestnej činnosti. V tomto prípade sa síce obžalovaný k trestnej činnosti priznal, avšak zo spisového materiálu nevyplývali také skutočnosti, ktoré by umožňovali vyvodiť záver, že obžalovaný svojim aktívnym konaním napomáhal orgánom činným v trestnom konaní a súdu objasniť všetky predtým neznáme detaily stíhanej trestnej činnosti. V tejto súvislosti treba taktiež pripomenúť, že trest bol obžalovanému ukladaný ako súhrnný, preto priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti by bolo namieste len vtedy, ak by aj pri zbíhajúcom trestnom čine bolo možné túto okolnosť aplikovať. To ale z dôvodov, ktoré krajský súd rozviedol vyššie v texte, nebolo možné.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody (tzv. vonkajšia súdna diferenciácia), okresný súd rozhodol správne o jeho zaradení do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, keďže obžalovaný podľa odpis registra trestov GP SR skutočne v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, nezistiac podmienky pre zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku, krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.